

Η ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΚΑΙ Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΜΑΣ ΜΕ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ

Πρωτ/ρου Ιωάννη Αγγελιδάκη

A. Προυποθέσεις για να δοῦμε τόν Χριστό.

«Ἦσαν δέ τινες Ἑλληνες ἐκ τῶν ἀναβαινόντων ἵνα προσκυνήσωσιν ἐν τῇ ἑορτῇ. Οὗτοι οὖν προσῆλθον Φιλίππῳ ...καί ἠρώτων αὐτόν λέγοντες. Κύριε, θέλομεν τόν Ἰησοῦν ἰδεῖν» (Ἰωαν. 12,20). Ἦσαν μερικοί Ἑλληνες μεταξύ ἐκείνων πού εἶχαν ἀνέβη για να προσκυνήσουν κατά τήν ἑορτή. Αὐτοί λοιπόν ἦλθαν στόν Φίλιππο καί τοῦ εἶπαν: Κύριε, θέλουμε να δοῦμε τόν Ἰησοῦ.

Τήν ἴδια φράση ἀπευθύνουμε σήμερα κι ἐμεῖς σάν προσευχή στό Ἅγιο Πνεῦμα: «Βασιλεῦ οὐράνιε, Πνεῦμα Ἅγιο, κάνε με να δῶ τόν Ἰησοῦ».

Τό ἐρώτημα εἶναι ποιοί θά δοῦν τόν Ἰησοῦ; Τόν Θεό θά δοῦν μόνον ἐκεῖνοι πού ἔχουν καθαρή καρδιά. Ὁ Ἰησοῦς τό διακηρύσσει ὀλοκάθαρα στήν ἐπί τοῦ Ὄρους ὁμιλία Του, «Μακάριοι οἱ καθαροί τῇ καρδιά, ὅτι αὐτοί τόν Θεόν ὁψονται». Ὁ Ἰησοῦς δέν μπορεῖ να γίνει θεατός παρά μόνο ἀπό τούς «καθαρούς τῇ καρδιά» (Ματ.5,8).

Μέ τούς ἄλλους, ἐκείνους πού τό βλέμμα τους εἶναι θολωμένο ἀπό ἄτακτες ἀνθρώπινες γνώσεις καί ἐπιθυμίες, εἶναι πολύ δύσκολο. Θά πρέπει ν' ἀνακαλύψουν τό καθαρό, τό ἴσιο βλέμμα, αὐτό μέ τό ὁποῖο ἀντικρίζει κανεῖς ἄμεσα τόν Ἰησοῦ.

Ὁ καλύτερος τρόπος για να μάθω να βλέπω τόν Ἰησοῦ εἶναι να μάθω να τόν ἀφήνω Ἐκεῖνος να μέ κοιτάζει (π.χ. ἡ γιαγιά μπροστά στήν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ. Ἀπό τόν ὄρθρο, ὥρα 8,00 ὡς τό τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας 10,30 περίπου, στεκόταν μπροστά στήν εἰκόνα του **Χριστοῦ**. Τήν πλησιάζει ἕνας ἐπίτροπος καί τήν ρωτάει, τί κάνεις γιαγιά τόσες ὥρες μπροστά στήν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ; Προσεύχομαι τοῦ λέει. Ἐκεῖνος ρωτάει πάλι καί τί τοῦ λές τόσες ὥρες; Καί ἡ ἀπάντηση ἀπόλητη, τίποτα, μέ κοιτάει στά μάτια καί τόν κοιτάζω κί'ἐγώ. Δηλαδή εἶχε τή βεβαιότητα ὅτι ζοῦσε μέσα στό χῶρο του

Ἰησοῦ και Ἐκεῖνος στό δικό της χῶρο, ἦταν μαζί Του, και Ἐκεῖνος μαζί της).

Ὁ Χριστός προτοῦ ἀπευθύνει τό λόγο στό Σίμωνα, γιά νά τόν καλέσει νά τόν ἀκολουθήσει, τόν κοίταξε βαθιά. Τό ἴδιο διεισδυτικό βλέμμα τοῦ Κυρίου ἔπεσε ἐπάνω στόν Πέτρο, ὅταν ἐκεῖνος τόν ἀρνήθηκε στήν ἀυλή τοῦ ἀρχιερέως. Τό πρῶτο κοίταγμα πλημμυρίζει τό μαθητή μέ χαρά και φῶς. Τό δεύτερο τόν κάνει νά κλάψει πικρά γιά τήν πτώση του.

Προῦποθέσεις γιά νά δοῦμε τόν Ἰησοῦ εἶναι οἱ ἴδιες πού ἴσχυσαν και γιά τούς τρεῖς μαθητές του στή Μεταμόρφωση.

Ὁ Ἰησοῦς τούς «Παρέλαβε» μαζί του και «ἀνέφερεν αὐτούς, εἰς ὄρος ὑψηλόν και ἦσαν κατ' ἰδίαν» (Ματ. 17,1). =Παίρνει ὁ Ἰησοῦς τούς μαθητές... και τούς ἀνεβάζει σ' ἓνα ψηλό βουνό ἰδιαίτερος. Ἀπομόνωση μέ τόν Ἰησοῦ! Νά τόν ἀφήνουμε νά μᾶς ὀδηγεῖ, νά μᾶς φέρνει ὅπου Ἐκεῖνος θέλει.

Ἀνάβαση κοπιαστική σέ κάτι ψηλό, ἐπάνω ἀπό κάθε τι μέτριο και ἄσχημο πού χαρακτηρίζει τή ζωή. Ἀκόμη ἡ καθαρότητα τῆς καρδιάς, καρδιά πού μοιάζει μέ ἀνόθευτο κρασί, πού εἶναι ἀνόθευτη. Καρδιά πού δέν εἶναι μοιρασμένη, διχασμένη. Μόνο μιά «δοσμένη» καρδιά μπορεῖ νά προσεγγίσει τόν Ἰησοῦ. Δοσμένη ὅμως χωρίς ἐπιφυλάξεις.

Τότε, ὅταν σέ ἀτενίζω, Κύριε Ἰησοῦ, δέν θά νιώθω πιά τήν ἀνάγκη νά σέ ρωτήσω, οὔτε νά πάρω ἀπαντήσεις σέ ἰδιαίτερα προβλήματα π.χ. ὅπως τῆς μοναξιάς. Τή συντροφιά γιά νά ἐκτιμήσεις πρέπει νά περάσεις ἀπό τή μοναξιά. Τ' ἀπόλαυσα και τά δύο στή ζωή μου, και κατέληξα: Ἡ μοναξιά, ἡ πιό καλή, ἦταν αὐτή, πού μ' ἔκανε ν' ἀναζητῶ **EKEINON** «πού ἀγάπησε ἡ ψυχή μου» (Ἄσμα 1,7).

Ἡ Θεοτόκος ἀγαποῦσε τόν Θεό. Ἦταν ἡ Νύμφη Του. Ἐκεῖνο πού περίμενε ἦταν νά μάθει ἄν στά εἰλικρινῆ αἰσθήματά της ἀνταποκρινόταν και ὁ Νυμφίος τῆς ψυχῆς της και Θεός της. Και ἡ ἀπάντηση ἦλθε: «Ναί! Ὁ Κύριος σέ ἀγαπᾶ και εἶναι μαζί σου»!.

Ρωτᾶς, ξαναρωτᾶς, πῶς εἶναι τό νά περπατᾶς μαζί μέ τόν Χριστό; Μήπως μπορῶ τάχα νά σοῦ τό ἐξηγήσω; Ἄν δέν ρωτᾶς ἀπό περιέργεια, ἀλλά ἀπό ἐπιθυμία, τότε τό χέρι σου ἄπλωσε καί προχώρα. Θά αἰσθανθεῖς τό χέρι Του μέσ στό δικό σου χέρι.

Τότε πού παρουσιάσθηκες στόν ἀπόστολό σου Ἰωάννη στήν Πάτμο, κρατώντας ἑπτά ἀστέρια στό δεξί σου χέρι. Τό πρόσωπό σου ἦταν σάν τόν ἥλιο καί ἡ φωνή σου «ὡς φωνή ὑδάτων πολλῶν», καί ὁ Ἰωάννης ἔπασσε στά πόδια Σου «ὡς νεκρός», ἀλλά Σύ «ἔθηκας τήν δεξιά σου χεῖρα ἐπ' αὐτόν» - αὐτό τό ἴδιο χέρι πού κρατοῦσε τά ἀστέρια - καί τοῦ εἶπες «μή φοβοῦ» (Ἀποκ. 1,15-17).

Τό πρόσωπό σου, ἡ μορφή σου, εἶναι ὀλοκληρωμένη ἀπάντηση. Ὅταν προσηλώνω τά μάτια μου σέ σένα, τό πᾶν μοῦ ἀποκαλύπτεται μέσα στή μορφή σου. Κάθε φορά πού ἔχω τό αἶσθημα ὅτι ἐπέτυχα μιᾶ καθαρή θέα τοῦ προσώπου Σου τά πάντα γίνονται γιά μένα ὀλοκάθαρα καί ὀλόφωτα. Συχνά βλέπω στά ὄνειρά μου ὅτι πετῶ. Τίς ὥρες τῶν μοναχικῶν μου περιπάτων, στούς ἔρημους δρόμους, μαζί μέ τόν Κύριό μου, ποιός θά μπορούσε νά μοῦ πει, ἄν πάντοτε πατῶ στό χῶμα;

Δέν βγαίνω μόνο στίς πλατεῖες καί στούς δρόμους, ὅπου συναντῶ τούς ἀνθρώπους· πηγαίνω καί στύς ἀγρούς καί τούς κήπους. Δέν περνάει μέρα χωρίς νά ἔχω μιᾶ ἄμεση ἐπαφή μέ τή «φύση» καί οἱ ἐπαφές αὐτές εἶναι μιᾶ εὐκαιρία γιά νά Σέ συναντήσω. Μπορῶ νά σέ βρῶ στούς ἀγρούς καί στούς κήπους, ὅπως καί στίς πλατεῖες καί στούς δρόμους.

Σέ συναντῶ σ' ὅλη τή κτίση, στό φῶς τοῦ ἡλίου πού λάμπει, στίς πηγές πού ἀναβλύζουν, στά ποτάμια πού κυλοῦν καί ποτίζουν τήν φύση, στόν ἀέρα πού ἀναπνέουμε, στά φυτά καί τά ζῶα, στίς εὐωδίες τῶν λουλουδιῶν, σέ ὅλη τήν ὠραιότητα τῆς Δημιουργίας Σου Κύριε μου.

Β. Η συνάντησή μας με τον Χριστό.

Κάποιος με ρώτησε για μία οδό κι ήταν και βάδιζε πάνω σ' αυτήν πού αναζητούσε. Καί σκέφτηκα τό πόσο είσαι, Κύριε, κοντά σέ όλους τούς ανθρώπους, κι όμως Σ' αναζητοῦν. Είναι ή ώρα πού οί μαθητές Σου εἰς Ἐμμαούς ἐπέμεναν παρακαλώντας σε νά μείνεις μαζί τους: «μείνον μεθ' ἡμῶν, ὅτι πρός ἐσπέραν ἐστί καί κέκλικεν ή ἡμέρα» (Λουκ.24,29). Κι ὄχι μόνο ἔμεινες μαζί τους, ἀλλά μπήκες στό σπίτι γιά νά μετάσχεις στό δεῖπνο τους καί γιά νά ἀνοίξεις τά μάτια τους ὥστε ν' ἀντιληφθοῦν τήν παρουσία Σου.

Ὁ Ἰησοῦς εἶναι ή ἀλήθεια (Ἰω.14,6). «Ἐγώ εἶμαι ή οδός καί ή ἀλήθεια...». Σ' αὐτόν ὑπάρχει κάθε ἀλήθεια. Ὅσο ἀνακαλύπτουμε τήν ἀλήθεια, πού βρίσκεται ἐν τῷ Χριστῷ, τόσο προχωροῦμε στήν ἀνακάλυψη καί κάθε ἐπιμέρους ἀλήθειας, (π.χ. ή ἀλήθεια στήν ἐπιστήμη).

Στούς μαθητές τοῦ Ἰωάννου τοῦ Προδρομοῦ, πού ρωτοῦσαν τόν Ἰησοῦ «σύ εἶ ὁ ἐρχόμενος ἢ ἕτερον προσδοκῶμεν;» (Ματθ. 11,3), =Σύ εἶσαι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος πρόκειται νά ἔλθει ἢ πρέπει νά περιμένουμε ἄλλον; Ὁ Λυτρωτής δέν δίνει μία ἀπάντηση, καταφατική ἢ ἀρνητική, τούς λέει νά ποῦν στόν Ἰωάννη αὐτά πού εἶδαν: «...τυφλοί ξαναβλέπουν καί κουτσοί περπατοῦν, λεπροί καθαρίζονται καί κουφοί ἀκούουν, νεκροί ἀνασταίνονται...» (Ματ. 11,5).

Κάθε ἄνθρωπος πρέπει νά ἀνακαλύψει ὁ μόνος του τό μυστικό τοῦ Ἰησοῦ. Ἀκόμη καί ὅταν οἱ ἄλλοι ἔχουν καθῆκον νά μάς τό μάθουν, εἶναι ἀδύνατον νά νιώσουμε τί εἶναι ὁ Ἰησοῦς, ἂν δέ μεσολαβήσει μία ἐμπειρία ἔντονα προσωπική. Ἡ γνώση τοῦ Θεοῦ πού προκύπτει ἀπό τήν προσωπική συνάντηση τοῦ Ἀβραάμ μαζί Του, εἶναι μία ἐμπειρία σχέσης-ἐμπειρία ἐμπιστοσύνης. Ὁ Θεός φανερώνει τή θεότητά του στόν Ἀβραάμ καί ὁ Ἀβραάμ ἐμπιστεύεται τόν Θεό, ὡς τό σημεῖο νά εἶναι ἔτοιμος νά θυσιάσει τό παιδί του.

Ὁ Μωϋσῆς στό Σινᾶ εἶχε θέαση καί γνώση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, στό περίφημο περιστατικό τῆς καταφλεγόμενης καί μή καιομένης βάρου (Ἐξ. 3, 20-21). Ὁ Παῦλος στη Δαμασκó, οἱ μαθητές στήν

Πεντηκοστή κ.ά. Μέ έναν τρόπο βαθύ και προσωπικό, όπως γνωρίζει κανείς τόν καλύτερο φίλο του, ή όπως γνωρίζονται ένας άνδρας και μιά γυναίκα πού αγαπώνται βαθιά.

Ο Χριστός δέν θέλει νά προσκολληθεῖ ἡ ψυχή σέ μιά στιγμιαία θέα τοῦ προσώπου του καί νά περιορισθεῖ σ' αὐτήν. Ὁ Ναθαναήλ εἶδε τόν Ἰησοῦ καί πίστεψε. Ἀλλά ὁ Ἰησοῦς τοῦ λέει: «μείζω τούτων ὄψει» (Ἰω.1,51), =Θά δεῖς μεγαλύτερα πράγματα ἀπό αὐτά.

Ὁ Διδάσκαλος, τόν ὁποῖο οἱ μαθητές ἀντίκριζαν κάθε μέρα καί εἶχαν συνηθίσει στήν θέα του, ἐφανίστηκε κατά τή Μεταμόρφωσή του ξαφνικά μπροστά τους μεταμορφωμένος. Λουσμένος στό φῶς, ἀκτινοβόλος. Ἡ καθαρμένη καρδιά τους δέχεται τήν θεία Χάρη, γι' αὐτό καί δέν τυφλώθηκαν, ὅπως δέν τυφλώθηκε καί ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνή, βλέποντας τόν ἀναστημένο Χριστό, ἐνῶ ἀντίθετα ὁ Ἀπόστολος Παῦλος τυφλώθηκε πρῖν ἀπό τήν κάθαρσή του (Πράξ. 9, 8). Κατά τόν ἅγιο Γρηγόριο τόν Παλαμᾶ οἱ μαθητές «οὔτε μέ τά αἰσθητά ἀπλῶς ἔβλεπαν μάτια, ἀλλά μέ μετασκευασμένα μέ τήν δύναμη τοῦ Πνεύματος. Γιά νά δεῖ κανείς τό θεῖο φῶς μέ τά σωματικά μάτια, πρέπει πρῶτα νά συμμετάσχει στό φῶς ἐκεῖνο, νά μεταμορφωθεῖ ἀπό αὐτό».

Ἡ χαρά τῆς μακαρίας θέας τοῦ Ἰησοῦ δέν πρέπει νά σταματᾶ τήν ὁρμή τῆς βαθύτερης γνωριμίας. Πρέπει νά ἐξακολουθοῦμε χωρίς διακοπή τήν ἀναζήτηση τοῦ Ἰησοῦ, ὅπως ὁ ἴδιος λέει: «Αἰτεῖτε καί δοθήσεται ὑμῖν» (Ματθ. 7,7), =Ζητᾶτε καί θά σα̅ς δοθεῖ. Νά ἐξακολουθοῦμε χωρίς διακοπή, ἀκριβῶς ἐπειδή βρήκαμε τόν Ἰησοῦ.

Νά δοῦμε τόν Ἰησοῦ. Ὁ Θωμᾶς, ἓνας ἀπό τούς δώδεκα, ὅταν τοῦ εἶπαν οἱ ἄλλοι μαθητές, «εἶδαμε τόν Κύριον», αὐτός τούς εἶπε, «ἐάν δέν δῶ στά χέρια Του τό σημάδι ἀπό τά καρφιά...δέν θά πιστέψω» (Ἰω. 20,25). Καί Ἐκεῖνος πού ἤρθε γιά νά ξυπνήσει τίς κοιμισμένες ψυχές τῶν ἀνθρώπων, ὕστερα ἀπό ὀκτώ ἡμέρες ἤρθε πάλι, φανερώθηκε καί καί κάλεσε τόν Θωμᾶ, «Φέρε τόν δάκτυλόν σου ὧδε καί ἴδε τάς χειράς μου καί φέρε τήν χειρά σου καί βάλε εἰς τή πλευράν μου» (Ἰωάν. 20,27).

Στά λόγια αυτά υπάρχει κάτι παραπάνω από την πρόσκληση πού έγινε στό Θωμᾶ, γιά νά πιστοποιήσει τήν σωματική ἀνάσταση τοῦ Ἰησοῦ. Ὑπάρχει ἡ προτροπή νά ψηλαφήσουμε τόν Ἰησοῦ, «ὁ ἐθεασάμεθα καί αἱ χεῖρες ἡμῶν ἐψηλάφησαν, περί τοῦ Λόγου τῆς ζωῆς» (Α' Ἰω.1,1), «Ἐκεῖνο πού παρατηρήσαμε μέ τά μάτια μας καί τά χέρια μας ψηλάφησαν, περί τοῦ Λόγου, δηλαδή τῆς ζωῆς. Ἡ αἰμορροοῦσα γυναίκα ἔλεγε: «Ἐάν μόνον ἄψωμαι τοῦ ἱματίου αὐτοῦ, σωθήσομαι...» (Ματ. 9,21)], «Ἄν μόνον ἀγγίξω τό ἔνδυμά του, θά σωθῶ.

Γ. Κοινωνία μέ τόν Χριστό.

Στήν ἐπαφή μέ τά ἀνθρώπινα μέλη τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, πού εἶναι ἡ Ἐκκλησία Του. Στό Μυστήριο τοῦ Μυστικοῦ Του Δείπνου: «Λάβετε, φάγετε, τοῦτό μου ἐστι τό Σῶμα», «Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες, τοῦτό ἐστι τό αἷμά μου».

Ἀς μή φανταζόμαστε ὅτι τόν ἀγγίξαμε, ἀπλῶς τόν πλησιάσαμε, ὅμως υπάρχουν στιγμές ἔκτακτες, χαρισματικές πού μᾶς ρίχνουν σέ μιᾶ ἄβυσσο ταπεινοφροσύνης. Στιγμές πού ἕνα σκίρτημα, μιᾶ ἀνέκφραστη κατάσταση μᾶς κάνει νά ἀναφωνοῦμε: «ἄγγιξα τόν Ἰησοῦ», ἢ καλύτερα: «ὁ Χριστός μέ ἄγγιξε».

Στό Εὐαγγέλιο τοῦ Λουκά (κεφ.19,3) διαβάζουμε σχετικά μέ τόν Ζακχαῖο: «Ζητοῦσε νά δεῖ τόν Ἰησοῦ... καί ἀνέβηκε ἐπάνω σέ μιᾶ μουριά, γιά νά τόν δεῖ...». Καί ὁ Ἰησοῦς ὅταν ἔφθασε ἐκεῖ, σήκωσε τά μάτια Του, τόν εἶδε καί τοῦ εἶπε : «Ζακχαῖε, κατέβα γρήγορα, διότι πρέπει νά μείνω στό σπίτι σου σήμερα..., σήμερα ἐγινε σωτηρία σέ τοῦτο τό σπίτι».

Ἡ κοινωνία τοῦ ἀνθρώπου μέ τό Χριστό καί τοῦ Χριστοῦ μέ τόν ἀνθρώπο εἶναι κυρίως ἕνα προσωπικό γεγονός. Ὁ Χριστός εἶναι πρόσωπο, τό ἴδιο καί ὁ ἀνθρώπος. Ἐπομένως, μιᾶ προσωπική συνάντηση, πρόσωπο μέ πρόσωπο, δημιουργεῖ τίς κατάλληλες συνθήκες σωτηρίας. Ἡ στιγμή τῆς θείας Κοινωνίας εἶναι ἡ στιγμή τῆς προσωπικῆς μας συναντήσεως μέ τόν Κύριο. Με τό στόμα τοῦ

λειτουργού ο καλός Ποιμένας, ο Χριστός, «τά ίδια πρόβατα καλεῖ κατ' ὄνομα».

Ὁ Χριστός καλεῖ τόν ἄνθρωπο μέ τό ὄνομά του, πού εἶναι πολύ προσωπικό του, καί ὁ ἄνθρωπος καλεῖ τόν Θεό μέ τό ὄνομά του. «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ἐλέησόν με». Ὁ Ἅγιος Συμεών λέγει: Γιά νά μπορέσω νά δῶ τό φῶς, πρέπει νά εἰσέλθω στό χῶρο τοῦ φωτός, ἢ καλύτερα, αὐτό νά εἰσέλθει ἐντός μου. Καί Ἅγιος Σωφρόνιος: «ὅτε ὅμως διά τοῦ ἐμφανισθέντος εἰς ἐμέ φωτός ἔβλεπον τό βάθος τῆς πτώσεώς μου, τότε ἤρχετο κλαυθμός τόν ὁποῖον δέν ἠδυνάμην νά ἀναχαιτίσω...ἀλλά ἐκ τῆς φρίκης ταύτης τῆς μετανοίας ἐγεννήθη ἐμοί προσευχή ἰδιαίτερως ἀπογνώσεως, ἣτις ἐβύθισεν ἐμέ εἰς θάλασαν δακρῶν...καί ἡ παράφορος αὕτη προσευχή εἴλκυσε πρὸς ἐμέ τήν συμπάθειαν τοῦ ὑψίστου Θεοῦ».

Δ. Πῶς θά γνωρίσουμε τόν Ἰησοῦ ἀληθινά.

Τί μᾶς λέει ὁ Ἰδιος; Πῶς καί τί μποροῦμε νά μάθουμε ἀπό τόν Ἰησοῦ Χριστό γιά νά τόν γνωρίσουμε ἀληθινά; «Μάθετε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι πρᾶος εἰμι καί ταπεινός τῆ καρδία»(Ματθ.11,29). Δέν μποροῦμε νά γνωρίσουμε τόν Ἰησοῦ ἂν δέν τόν μάθουμε· ἡμέρα μέ τήν ἡμέρα, ὥρα μέ τήν ὥρα, λίγο λίγο. Αὐτό προϋποθέτει καθημερινή οικειότητα μέ τόν Ἰησοῦ, ἀπαιτεῖ νά εἴμαστε κοντά του, νά τόν ἀκοῦμε, ὅπως π.χ οἱ Μυροφόρες, «Ἦσαν δέ ἐκεῖ γυναῖκες πολλάί...αἵτινες ἠκολούθησαν τῷ Ἰησοῦ ἀπό τῆς Γαλιλαίας διακονοῦσαι αὐτῷ». Νά τόν «διακονήσουμε» μέσα ἀπό τήν ἀγαπητική τήρηση τῶν ἐντολῶν Του.

Ἐκεῖνος εἶναι ὁ μοναδικός Διδάσκαλος. Στό προσωπό του ἡ διδασκαλία του ἀναβλύζει ἀπό τήν ἴδια τήν πρώτη πηγή. Στό διάλογο μέ τή Σαμαρείτιδα ὁ Ἰησοῦς φανερώνει αὐτή τήν πηγή πού εἶναι ὁ Ἰδιος. «Ἐκεῖνος ὅμως πού θά πιεῖ ἀπό τό νερό πού ἐγώ θά τοῦ δώσω, δέν θά διψήσει ποτέ, ἀλλά τό νερό πού θά τοῦ δώσω, θά γίνῃ μιά ἐσωτερική πηγή νεροῦ πού θά ἀναβρῦει εἰς ζωὴν αἰώνιον»(Ἰωάν. 4,13-14).

Ἡ ἀληθινή ἀποδοχή τοῦ μηνύματος τοῦ Ἰησοῦ συμπίπτει μέ τήν ἀνάκάλυψη τοῦ προσώπου Του. Ὁ ἴδιος θέλει νά μᾶς ἀποκαλύψει τόν ἑαυτό Του. «...Λέγει σ' αὐτόν ἢ γυναῖκα, ξέρω ὅτι θά ἔλθει ὁ Μεσσίας ὁ λεγόμενος Χριστός...», καί ὁ Ἰησοῦς τῆς λέγει: «Ἐγώ εἶμαι πού μιλῶ μαζί σου... βγήκε λοιπόν...καί ἔρχονταν σ' αὐτόν» (Ἰωάν. 4, 26-38).

Τί ἀκριβῶς θέλει νά μάθουμε ὁ Χριστός: «...ὅτι προῶς ἐστι καί ταπεινός τῆ καρδία». Νά τί θέλει νά μάθουμε, πίσω ἀπό τίς λέξεις αὐτές θά μπορούσαμε νά ἀνακαλύψουμε τή Βηθλεέμ καί τόν Γολγοθᾶ, π.χ. τό σπήλαιο τῆς Γεννήσεως, τόν Σταυρό κ.ἄ. Γιά νά μᾶς ἀπορροφήσει ἢ προσπάθεια τῆς γνωριμίας τοῦ Ἰησοῦ, ἀπαιτεῖται ἀρκετή ἀνιδιοτέλεια, ἕνα εἶδος ἰερῆς ἀντικειμενικότητας. Αὐτή ἢ γνωριμία πρέπει νά ἀποτελεῖ τό ὕψιστο ἐνδιαφέρον τῆς ζωῆς μας.

Ἐκεῖνο πού πρέπει νά μᾶς γοητεύει καί νά μᾶς αἰχμαλωτίζει εἶναι πρό παντός ἢ ἐσωτερική, ἢ ἀπέραντη ὁμορφιά τοῦ Προσώπου Του, γιατί τό Πρόσωπό του, ἢ προσωπική ὑπαρξη τοῦ Θεοῦ σοῦ γεννάει ἐμπιστοσύνη.

Ἄν θέλουμε νά γνωρίσουμε τόν Θεό, πρέπει νά τόν ἀναζητήσουμε πορευόμενοι τόν σωστό δρόμο, τόν δρόμο τῆς πίστεως. Ὁ ἴδιος μᾶς καλεῖ σέ μιά προσωπική σχέση, πού μεταμορφώνει τόν ἄνθρωπο προδευτικά καί βιωματικά, σέ μιά ἀφειδώλευτη αὐτοπροσφορά καί παράδοση τοῦ ἑαυτοῦ μας στήν ἀγάπη Του καί Ἐκεῖνος ἐπιτρέπει τότε νά γνωρίσουμε τό Πρόσωπό Του, τό ἄκτιστο κάλλος τοῦ φωτός τῆς δόξας Του.

«Λέγει αὐτῶ ὁ Ἰησοῦς τοσοῦτον χρόνον μεθ' ὑμῶν εἶμι καί οὐκ ἔγνωκάς με Φίλιππε;» (Ἰωαν.14.9), [=Λέγει σ' αὐτόν ὁ Ἰησοῦς, τόσο χρόνο εἶμαι μαζί σας, καί δέν μέ γνώρισες, Φίλιππε;]. Αὐτό πού ξέρεις γιά μένα εἶναι ἕνα τίποτα σέ σύγκριση μ' αὐτό πού σοῦ ἀπομένει γιά νά μέ γνωρίσεις.

Τί εἶναι ἢ γνώση τοῦ Χριστοῦ καί ποιό τό ἀποτέλεσμα τῆς γνωριμίας μαζί του; «Αὐτή εἶναι ἢ αἰώνιος ζωή· τό νά γνωρίζουν ἐσένα, τόν μόνο ἀληθινό Θεό καί τόν Ἰησοῦ Χριστό, τόν ὁποῖον ἀπέστειλες» (Ἰωαν. 17,3). Δέν θά ποῦμε ὅτι ἢ γνώση τοῦ Ἰησοῦ θά

πραγματοποιηθεῖ στήν αἰώνιο ζωή, ἀλλά ὅτι εἶναι ἡ αἰώνια ζωή, πού ἀρχίζει ἀπ' ἐδῶ καί ἐνώνει τόν παρόντα χρόνο μέ τήν αἰωνιότητα, π.χ ὁ δαιμονισμένος (Λουκ.8,35). Ὅταν ὁ Ἰησοῦς βγήκε στήν ξηρά, τόν συνάντησε κάποιος ἀπό τήν πόλη, ὁ ὁποῖος εἶχε δαιμόνια ἀπό πολλά χρόνια. Δέν ἦταν ντυμένος καί δέν ἔμενε σέ σπίτι, ἀλλά στά μνήματα. Ὅταν εἶδε τόν Ἰησοῦ, ἔκραξε καί ἔπεσε στά πόδια του καί μέ δυνατή φωνή εἶπε: «Τί ἐπεμβαίνεις σ' ἐμέ, Ἰησοῦ, γιέ τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου;..Ὅταν οἱ βοσκοί εἶδαν τί συνέβη... Βγήκαν δέ μερικοί νά δοῦν τό γεγονός καί ἦλθαν στόν Ἰησοῦ καί βρῆκαν τόν ἄνθρωπον... νά κάθεται κοντά στά πόδια τοῦ Ἰησοῦ, ντυμένος καί σωφρονισμένος».

Οἱ Ναζαρηνοί, οἱ συμπατριῶτες Του τόν γνωρίζουν: «..πῶς οὗτος γράμματα οἶδε μή μεμαθηκώς;» (Ἰωάν. 7,15), = Πῶς αὐτός ξέρει γράμματα, ἀφοῦ δέν μορφώθηκε]. «Ἀναστάντες ἐξέβαλον αὐτόν ἔξω τῆς πόλεως ...εἰς τό κατακρημνῖσαι αὐτόν» (Λουκ. 4,29-30). [Σηκώθηκαν καί τόν ἔδιωξαν ἔξω ἀπό τήν πόλη... μέ σκοπό νά τόν ρίξουν στόν γκρεμό]. Τά ἔργα καί τά λόγια τοῦ Κυρίου συνδέονται βέβαια μέ τήν Ἱστορία, ἐφόσον ἔχουν μιά ὑπόσταση ἱστορική καί χρονική, μά ταυτόχρονα ξεπερνοῦν τήν ἱστορία, διότι ὁ Ἰδιος δέν ὑπόκειται στήν ἔννοια τοῦ χώρου καί τοῦ χρόνου. Στούς δύο μαθητές τοῦ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ, πού τόν ἀκολουθοῦν σιωπηλά, ὁ Ἰησοῦς θέτει τό ἐρώτημα: «Τί ζητεῖτε;». Ἀπαντοῦν: «Διδάσκαλε, ποῦ μένεις;» (Ἰωάν. 1,39).

Δέν ζητοῦν κάτι, ἀλλά Κάποιον, ἕνα Πρόσωπο, ἐπί πλέον θέλουν νά ξέρουν, ὄχι ποῦ πηγαίνει, ἀλλά ποῦ μένει ὁ Ἰησοῦς. Τό ποῦ μένει, φανερώνει πόθο μιᾶς σταθερῆς, διαρκοῦς ζωῆς κοντά στόν Ἰησοῦ καί ὄχι μιά προσωρινή συνάντηση, ἀλλά κοινωνία καί διαπροσωπική σχέση. «Ἐλᾶτε νά δεῖτε. Ἦλθαν λοιπόν καί εἶδαν ποῦ μένει καί ἔμειναν μαζί του τήν ἡμέρα ἐκείνη» (Ἰωάν. 1,38). Τήν ἴδια ἐρώτηση ἔθεσε ὁ Ἰησοῦς στούς στρατιῶτες πού πῆγαν νά τόν συλλάβουν, «τίνα ζητεῖτε;» (Ἰωάν. 18, 4), μόλις τούς εἶπε «Ἐγώ εἶμαι, ὀπισθοχώρησαν καί ἔπεσαν χάμω». Ἡ φράση «πάντες ζητοῦσί σε»

(Μάρκ. 1,37) είναι επίκαιρη. Όρισμένοι αναζητοῦν τόν Ἰησοῦ γιά νά ένωθοῦν μαζί του καί ἄλλοι γιά νά τόν συλλάβουν καί νά τόν έξουδετερώσουν. Ἡ διαγωγή μας, διαγωγή ἀμαρτωλῶν ἀνθρώπων, μᾶς κάνει ν' ἀνήκουμε κατά διαλείμματα καί στή μία καί στήν ἄλλη κατηγορία.

Ε. Ἡ «ὁδός» τοῦ Ἰησοῦ, πίστη βιωματική.

Ὁ Ἰησοῦς δέν λέει, «σᾶς δείχνω τόν δρόμο», ἀλλά «Ἐγώ εἶμι ἡ ὁδός». Δέν λέει «σᾶς διδάσκω τήν ἀλήθεια», ἀλλά, «Ἐγώ εἶμι ἡ ἀλήθεια». Δέν λέει «σᾶς δίδω τήν ζωή», ἀλλά, «Ἐγώ εἶμι ἡ ζωή» (Ἰωάν.14,6). Ὁ ἀπόστολος Παῦλος θά μιλήσει συχνά γιά τόν Χριστό μέ παρόμοιες ἐκφράσεις: «Διότι δι' ἐμέ ζωή σημαίνει Χριστός» (Φιλ.1,21), «τόν ὁποῖο ὁ Θεός ἔκανε σοφία μας, δικαίωσή μας καί ἁγιασμό καί ἀπολύτρωση...» (Α' Κορ. 1,30). Μποροῦμε νά μιλοῦμε γιά τό Χριστό μέ οὐσιαστικά κι ὄχι μέ ἐπίθετα, διότι ὁ Ἰδιος εἶναι ἡ οὐσία ὅλων τῶν ἀγαθῶν καί ὅλων τῶν δωρημάτων.

Πῶς ὅμως ἀντιμετωπίζονται τά διάφορα προβλήματα, πνευματικῆς τάξεως ἢ τῆς καθημερινότητος; Στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ ἡ ὁδός καί τό τέρμα της ταυτίζονται. Ὅταν κανείς μπεῖ στήν ὁδό, πού εἶναι ὁ Ἰησοῦς, ἔχει ἤδη προσεγγίσει καί στό τέρμα, δηλαδή στόν σκοπό. Ἡ Μάρθα πίστευε ὅτι ὁ ἀδελφός της ὁ Λάζαρος θά ἀναστηθεῖ «έν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ». Ὁ Ἰησοῦς τῆς ἀπαντᾷ, «Ἐάν πιστεύεις, ὁ ἀδελφός σου θά ἀναστηθεῖ». Διότι «Ἐγώ εἶμι ἡ ἀνάστασις» (Ἰωάν. 11,25)

Ποιά ἡ σχέση τῆς ἀνάστασης μέ τόν Ἰησοῦ, τόν χῶρο καί τόν χρόνο;

Ἡ ἀνάστασις δέν εἶναι μιά πραγματικότητα καθαρῶς ἐσχατολογική, πού ἀναφέρεται στό μέλλον. Ἡ ἀνάστασις εἶναι μιά πραγματικότητα πού ἔχει ἀρχίσει, ἤδη ὑπάρχει. Τό πρόσωπο τοῦ Σωτῆρος εἶναι ἡ αἰτία καί ἡ δύναμη τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν, ἤδη ἀπό τώρα. Ὅχι μέ τή φαντασία ἢ τή μνήμη, ἀλλά μέ τήν ένωσή μας μέ τόν Χριστό:

A. Ἡ Συνταφή μας στό βάπτισμα μέ τόν Χριστό: Ἡ τριπλή κατάδυση καί ἀνάδυση τοῦ ἀνθρώπου στό νερό, γίνεται τό πραγματικό σύμβολο τοῦ θανάτου καί τῆς ἀνάστασης. Ἐτσι κάθε πιστός μέ τό βάπτισμα μετέχει στόν θάνατο τοῦ Χριστοῦ καί τήν ἀνάστασή του. Γίνεται μέλος τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, ἐγκεντρίζεται στό Σῶμα του.

Ὁ πιστός μέ τό βάπτισμά του ἐνδύεται τόν Χριστό, γίνεται μέλος τοῦ σώματός του, δηλαδή τῆς Ἐκκλησίας. Στήν ἔννοια αὐτή βρίσκονται καί τά λόγια τοῦ Ἀποστόλου Παύλου «ὅσοι εἰς Χριστόν ἐβαπτίσθητε, Χριστόν ἐνεδύσασθε».

B Με τό γεγονός τῆς Θείας Κοινωνίας: Ἡ στιγμή τῆς Θείας Κοινωνίας εἶναι ἡ στιγμή τῆς προσωπικῆς μας συναντήσεως μέ τόν Κύριο. Με τό στόμα τοῦ λειτουργοῦ ὁ καλός Ποιμένας, ὁ Χριστός «τά ἴδια πρόβατα καλεῖ κατ' ὄνομα». Τά πρόβατα Τόν πλησιάζουν καί δέχονται ἀπό τά πανάγια χέρια Του τήν ἀφθαρτίζουσα τροφή.

Γ. Ἀνταμώνουμε ἀπ' αὐτή τή στιγμή, ὅλους ἐκείνους πού ἀγαπήσαμε, ὅλους ἐκείνους πού ἔφυγαν ἀπό τή γῆ μας. (π.χ. μέ τά Μνημόσυνα). Ὁ ἱερός Χρυσόστομος λέει: «Ἄς ἐπινοήσουμε ὠφέλεια γιά ὅσους πέθαναν, ἄς δώσουμε σ' αὐτούς τήν βοήθεια πού ἀρμόζει. Ἐννοῶ ἐλεημοσύνες καί προσφορές... λέγω δέ ὅτι ἡ εὐχή πού διαβάζει ὁ Ἱερέας γιά τούς πεθαμένους κατά τή διάρκεια τῶν φρικτῶν καί ἀχράντων μυστηρίων εἶναι γιά νά φέρει μεγάλο κέρδος καί ὠφέλεια». Ὁ Ἰδιος ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶπε: «πορεύομαι νά σᾶς ἐτοιμάσω τόπο... ὥστε ὅπου θά εἶμαι ἐγώ κι ἐσεῖς θά εἶστε μαζί μου».

Ὁ ἀπόστολος Πέτρος βαδίζει πάνω στά κύματα καί κοιτάζει γύρω του: Ἀπό τή στιγμή πού ἀρχίζει νά παρατηρεῖ πόσο δυνατός εἶναι ὁ ἄνεμος καταλαμβάνεται ἀπό φόβο καί ἀρχίζει νά βουλιάζει. Ἐάν δέν ἔδινε προσοχή στόν ἄνεμο καί τά κύματα, ἐάν εἶχε προσηλώσει τό βλέμμα του μόνο στόν Ἰησοῦ, δέν θά βυθιζόταν. Ἡ πίστη του δέν θά εἶχε κλονισθεῖ. Ἐδῶ βρίσκεται ἡ αἰτία τῶν πολλῶν πτώσεων μου. Ἐάν εἶχα τήν ἰκανότητα νά προσηλώσω τό βλέμμα μου

μόνο στὸν Ἰησοῦ καί νά μην ὑπολογίζω τὸν κίνδυνο ἢ τὸν πειρασμό, θά μποροῦσα νά βαδίζω ἀκόμη καί πάνω στά κύματα.

Πῶς νά στήσω ὅμως μπροστά μου μιὰ εἰκόνα τοῦ Ἰησοῦ ἀρκετά ἰσχυρή, πού νά νικᾷ τὸν φόβο τοῦ κινδύνου ἢ τῆ γοητεία τῆς ἁμαρτίας; Μιὰ τέτοια εἰκόνα, πρέπει νά τό ποῦμε ξεκάθαρα, δέν εἶναι ἔργο τῆς στιγμῆς. Δέν γίνεται σ' ἓνα λεπτό ἢ σέ μιὰ μέρα. Εἶναι ἔργο μιᾶς ὀλόκληρης ζωῆς. Στὴν ἀρχή ὁ κόπος, ἡ προσωπική προσπάθεια. Κατόπιν ἡ ἀποκάλυψη, ἡ θέα τοῦ ἀγαπημένου προσώπου στεφανώνει τὸν κόπο. Τότε πού ἐμεῖς κραυγάζουμε πρὸς τὸν Ἰησοῦ «Κύριε, ἔρχου καί ἴδε» (Ἰωάν.11,34).

Μετέχει ὁ Ἰησοῦς στά ἀνθρώπινα; Θαυμάζει γιὰ κάτι; Σέ δύο μόνο περιπτώσεις τό Εὐαγγέλιο μᾶς λέει ὅτι ὁ Ἰησοῦς θαύμασε γιὰ κάτι. Καί στίς δύο πρόκειται γιὰ τὴν πίστη.

Στό πρῶτο ἐπεισόδιο, στὴν Ναζαρέτ, ὅταν ὁ Ἰησοῦς κηρύσσει στή συναγωγή, ἀλλὰ ἐκεῖνοι δέν δέχονται οὔτε τὸν Ἴδιο, οὔτε τό μήνυμά του, «...καί ἐθαύμαζε διὰ τὴν ἀπιστίαν αὐτῶν» (Μάρκ. 6,4-6).

Στό δεύτερο ἐπεισόδιο, στὴν Καπερναοῦμ. Ὁ Ρωμαῖος Ἐκατόνταρχος ἰκετεύει γιὰ τὴ θεραπεία τοῦ παραλύτου δούλου του. Ὁ Ἰησοῦς τοῦ λέει: «Ἐγὼ θά ἔλθω καί θά τὸν θεραπεύσω». Ἀπεκρίθη ὁ Ἐκατόνταρχος: «Κύριε, δέν εἶμαι ἄξιος γιὰ νά εἰσέλθει κάτω ἀπὸ τὴν στέγη μου, ἀλλὰ μόνον πές ἓνα λόγο καί θά θεραπευθεῖ ὁ δούλος μου... Ὅταν ἄκουσε αὐτά ὁ Ἰησοῦς θαύμασε καί εἶπε: Σᾶς βεβαιῶ ὅτι οὔτε στοὺς Ἰσραηλίτες δέν βρῆκα τόσο μεγάλη πίστη... πῆγαινε καί ἄς σοῦ γίνει ὅπως πίστεψες» (Ματθ. 8,5-10).

Ἡ καρδιά τῶν Ἰσραηλιτῶν ἦταν κλειστή καί ἡ πίστη τους ἦταν ὀρθή, ἀλλὰ στεῖρα. Ἡ πίστη τοῦ Ἐκατόνταρχου εἶναι ἓνα κράμα ἐμπιστοσύνης καί ὑπακοῆς. Ἀναγνωρίζει ἓναν Κύριο καί ἓναν Σωτῆρα. Εἶναι μιὰ ὀρμητικὴ κίνηση ὅλης τῆς ὑπάρξεώς του, ταπεινὴ καί φλογερὴ προσδοκία, δέν ἀμφιβάλλει ὅτι ὁ Ἰησοῦς θά θελήσει νά γιατρέψει τό ἄρρωστο παιδί.

Τί εἶναι πίστη; Στὴ γλώσσα τοῦ ἐμπορίου καί τῆς ἀγορᾶς σημαίνει ἐμπιστοσύνη, ἡ ὁποία στηρίζεται σέ ἀξιόπιστες μαρτυρίες.

Μέ τόν ἴδιο τρόπο λειτουργεῖ ἡ πίστη στό πλαίσιο τῆς χριστιανικῆς παράδοσης. Κι ἐδῶ δέν γίνεται λόγος γιά ἀφηρημένες ιδέες πού προέρχονται ἀπό κάποια ἀλάθητη αὐθεντία. Μέσα στήν Ἐκκλησία ἡ πίστη εἶναι ἡ ἐμπιστοσύνη πρὸς τό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ πού ἀποκτᾶται μέσα ἀπό τή σχέση μαζί του καί πού συνεπῶς ἔχει πάντοτε περιθώρια αὐξησης καί ὠριμότητας.

Εἶναι μιᾶ δυναμική καί διαρκῆς πορεία καί στηρίζεται στήν ἀξιοπιστία τοῦ προσώπου τοῦ Χριστοῦ καί στίς μαρτυρίες τῶν αὐτοπτῶν καί αὐτήκων μαρτύρων-μαθητῶν του γι' Αὐτόν. Μέσα στή βιωματική ζωή τῶν Πατέρων καί Μαρτύρων τῆς Ἐκκλησίας «ἡ πίστη κάνει πραγματικά ἐκεῖνα πού ἐλπίζουμε καί βέβαια ἐκεῖνα πού δέν βλέπουμε» (Ἐβρ. 11,10): «Ἔστι δέ πίστις ἐλπίζομένων ὑπόστασις, πραγμάτων ἔλεγχος οὐ βλεπομένων».

Τά κύρια γνωρίσματα τῆς πίστεως στόν ὀρισμό αὐτόν εἶναι τό «ὑπόστασις» καί τό «ἐλεγχος». Καί αὐτή ἡ ὑπόσταση καί ὁ ἐλεγχος, πέρα ἀπό κάθε ἄλλη ἐρμηνεῖα, εἶναι ὁ Ἴδιος ὁ Χριστός καί ἡ ἔνωση μαζί Του. Ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος λέει ὅτι «τελεία πίστις ἐστίν ὁ Χριστός». Ὁ ἅγιος Μάξιμος ἐπιγραμματικά λέει ὅτι «Χριστόν εἶναι, φαρμέν, τήν ἐνυπόστατον πίστιν».

Μέ ἄλλα λόγια, ἡ πίστη δέν εἶναι κάτι τό ἀφηρημένο, ἀλλά ἡ ἔνωση τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν Χριστό. Κατά τόν ἅγιο Μάξιμο τόν Ὁμολογητή ἡ πίστη εἶναι «σχέσις δραστική τῆς ὑπέρ φύσιν ἀμέσου τοῦ πιστεύοντος πρὸς τόν πιστευόμενον Θεόν τελείας γνώσεως». Γι' αὐτό μετά τή θεία Κοινωνία τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ ὁμολογοῦμε θριαμβευτικά: «Εἶδομεν τό φῶς τό ἀληθινόν...εὕρομεν πίστιν ἀληθῆ».

Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς ὑπογραμμίζει θεόπνευστα ὅτι «ἡ πίστις ὑπέρ νοῦν ὄρασις ἐστίν». Ἡ πίστη εἶναι «νόησις καρδίας ὑπέρ πάσας τάς νοεράς ἐνεργείας», «γνώσις πάντα λογισμὸν ὑπερέχουσαν».

Ὁ ἅγιος Ἰσαάκ ἐκ πείρας βεβαιώνει ὅτι ἡ πίστη εἶναι «μέθη καὶ ἔκστασις». Τοῦ πιστοῦ ἀνθρώπου «ἐν βαθείᾳ μέθη βυθίζονται αἱ κινήσεις αὐτοῦ».

Ἐπομένως, ἡ πίστη δέν εἶναι μιά θεωρητική διδασκαλία, δέν εἶναι ἓνα θεωρητικό σύστημα ἀληθειῶν, δέν εἶναι ἀκόμη ἡ τυπική παρακολούθηση μερικῶν ἀληθειῶν, ἀλλά ἡ ἀποκάλυψη τοῦ Θεοῦ στήν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ἀποκάλυψη τῆς ζωῆς, τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ.

Τώρα πιά γνωρίζουμε καλά αὐτό πού ὁ Ἰησοῦς ἀποκαλεῖ ἀπιστία καί γνωρίζουμε ἐπίσης καλά τί ὀνομάζει πίστη. Ὁ Ἰησοῦς βλέπει τί ἔχουμε μέσα μας. Βρίσκει ἄραγε σέ μᾶς τήν πίστη τοῦ Ἐκατοντάρχου ἢ τήν ἀπιστία τῆς Ναζαρέτ; Θαυμάζει γιά τήν πίστη ἢ τήν ἀπιστία μας; «Πιστεύω, Κύριε, βοήθει μου τῇ ἀπιστία» (Μάρκ. 9,24). «Διδάσκαλε, σοῦ ἔφερα τόν υἱό μου, πού ἔχει πνεῦμα ἄλαλο. Ὅπου τόν πιάσει, τόν ρίχνει κάτω καί ἀφρίζει καί ...ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε: Ἐάν μορεῖς νά πιστέψεις, ὅλα εἶναι δυνατά σ' ἐκεῖνον πού πιστεύει. Τότε φώναξε ἀμέσως ὁ πατέρας... πιστεύω, Κύριε, βοήθει μου τῇ ἀπιστία» (Μάρκ. 9, 14-29).

Αὐτή ἡ ἀντίθεση, αὐτή ἡ παράξενη κραυγή, ἡ ἰκεσία τοῦ πατέρα τοῦ δαιμονισμένου παιδιοῦ πρὸς τόν Ἰησοῦ! Μήπως ἡ φράση αὐτή ταιριάζει καί στή δική μου κατάσταση; Οἱ δρόμοι πού ὀδηγοῦν στόν Ἰησοῦ παρουσιάζουν ποικιλία, ὅση καί οἱ ἄνθρωποι.

Πιστεύω Σέ σένα, διότι μέ τή χάρη σου, καμία εἰκόνα δέν μορεῖ νά σβήση ἢ νά ἀντικαταστήσει τήν εἰκόνα Σου μέσα μου.

Πιστεύω σέ Σένα, διότι μέ ἀξίωσες νά γνωρίσω τήν ἄρρητη ὁμορφιά τοῦ προσώπου Σου.

Πιστεύω σέ Σένα, διότι -γιά νά ἐπαναλάβω τή φράση τῶν ὑπηρετῶν τῶν ἀρχιερέων- «οὐδέποτε οὕτως ἐλάλησεν ἄνθρωπος, ὡς οὗτος ὁ ἄνθρωπος» (Ἰωάν. 7.46).

Πιστεύω στόν Ἰησοῦ διότι ὁ ἴδιος λέει: «Ἔρχομαι πρὸς ὑμᾶς» (Ἰωάν. 14,18). Δέν λέει θά ἔλθω, ἀλλά ἔρχομαι. Ἀκούω τά βήματά του

δίπλα στην πόρτα μου: «Ίδού ἔστηκα ἐπί τήν θύραν καί κρούω» (Ἀποκ. 3,20).

Ἔρχεται σήμερα, ἔρχεται τούτη τήν ὥρα. Ἔρχεται, ἔρχεται γιά πάντα καί μᾶς λέει: «Δεῦτε ὀπίσω μου» (Ματθ.4,19).

Ἀκολουθήσε με. Νά ἡ πιό συνηθισμένη μορφή κλήσεως τοῦ Ἰησοῦ!

Νά ἀκολουθοῦμε τόν Ἰησοῦ. Αυτό σημαίνει νά μήν εἴμαστε ἐκεῖ ὅπου ὁ Ἰησοῦς δέν εἶναι. Νά μήν πηγαίνουμε σέ τόπους πού Ἐκεῖνος δέν εἶναι.

Αὐτό σημαίνει νά πηγαίνουμε ἐκεῖ πού πηγαίνει ὁ Ἰδιος, «μαζί του», ὄχι νά ἀκολουθοῦμε ἀπό μακριά, ἀλλά ἀπό πολύ κοντά. Δίπλα του, πίσω του.

Τίποτε νά μή μᾶς ἀπασχολεῖ ἐκτός ἀπό ἕνα: πῶς θά τόν ἀκολουθοῦμε. «Τί πρός σέ; Σὺ ἀκολούθει μοι» (Ἰωάν. 21,22). Δέν κατηγορεῖ τή Μάρθα, διότι ἀσχολεῖται μέ δουλειές τοῦ σπιτιοῦ. Αὐτό γιά τό ὅποιο τῆς κάνει παρατήρηση εἶναι ὅτι «μεριμνᾷ», ὅτι «τυρβάζει περί πολλά» (Λουκ. 10,41), στερούμενη ἔτσι τήν ἀκρόαση τοῦ λόγου. Οἱ κάτοικοι τῆς Συχέμ εἶπαν στήν Σαμαρείτιδα: «ὁ λόγος πού πιστεύουμε, δέν εἶναι πλέον τά ὅσα μᾶς εἶπες, ἀλλά διότι τόν ἀκούσαμε ἐμεῖς οἱ ἴδιοι καί ξέρουμε ὅτι αὐτός εἶναι ἀληθινά ὁ Σωτήρ τοῦ κόσμου ὁ Χριστός» (Ἰωάν. 4,42).

Στό ἡλιοβασίλεμα τῆς ζωῆς- ἀκόμη μιᾶς ζωῆς ἀπιστίας - ὁ Ἰησοῦς δέν παύει νά μᾶς ἀπευθύνει τό ἴδιο μήνυμα. Ἕνα μήνυμα ἐπιβλητικό, μεγαλειῶδες, ἀλλά καί σπλαχνικό: «Σὺ, ἀκολούθει μοι».

Μά, Κύριε, δέν θά μέ ἀποδοκιμάσεις; Κι οἱ ἀναρίθμητες φορές πού σέ πρόδωσα;

«Ἐλα κοντά μου, ἀκολούθησε με».

Κύριε θά μοῦ κάνεις ἄλλη μιά φορά - ἴσως γιά τελευταία φορά- τή χάρη νά μέ καλέσεις;

«Ναί παιδί μου. Θέλεις νά ἔρθεις;»

Ναί, Κύριε, ἔρχομαι! !

Βιβλιογραφία:

1. «Παρουσία τοῦ Χριστοῦ», Ἐπισκόπου Βρεσθένης Δημητρίου (Μετάφραση ἀπό τὰ Γαλλικά), ἔκδ. Δόμος, 1983.
2. «Ἰησοῦς», Ατενίζοντας τόν Σωτήρα, Ἐπισκόπου Βρεσθένης Δημητρίου (Μετάφραση ἀπο τὰ Γαλλικά), ἔκδ. Δόμος, 1980.
3. Στοχασμοί τῆς Μοναξιᾶς, Γ. Μαυρομάτη, 1976.
4. «Ὅσοι Πιστοί», Ἱεροθέου Μητροπολίτου Ναυπάκτου, ἔκδοση β' 2002, Ι .Μ. Γενεθλίου τῆς Θεοτόκου.